ossaw juttu peale, iggamees näitas temale auu. Kuninga wihha nähhes, ütles Suudmöda tössise sõnaga: „Jubba mõnekorra wõtsite, armoline issand, minno juttu kuulda, mis ial teile kahjuks ei olnud; kuulge ka täna minno leppiliko sõnasi, mis armsa suggulase kohta rägin. Sugguwõssa ei wõi ükski sallata; werri on paksum kui weesi. Sel korral ussun pealegi, et Reinowadder süta on, — muido ei olleks ta ussaldanud seie tulla. Tulletage mele mis tühja lorri ja walle kaebtust rahwas Reinowadderi issa peale tõstis, kes teie tru sullane olli. Kurri kaddedus püdis ühtepuhko tema hääd tööd laita, siiski jäi õigus tema pole; tema seisis suremas anus kui Meesikäp ja Kriimsilm, kes kui ruhnalad tolwannid ei kohtoseadusi egga warjoliko asju ei tunne.“

Kuningas wastas: „Tohhite iineks panna et Reinowadderi peale wihhane ollen? Tema röwel ja mõrtsukas tappis iljaaego wagga Argpükksi, eksitas Kohhekella kurjale teele ja salgab nüüd luggu, kus köik ühheskoos tema peale tunnistawad, et ta warguse, röwimise ja mõrtsoka tö läbbi minno allamaid pinab.“

Perdikana kostis: „Arwaks leitakse Ma-ilmas neid, kes targa arroga iggas tükkis mõistlikult oskawad ellada. Surem ulk wihkab nisugguši mehhi, nõnda ka Reinowadderiga luggu. Siiski ei jõua sallakaddedus ial meie mällestust kustutada, mis tema tarkus hääd on teinud. Tulletage mao ja mehhe tülli mele, kes ükskord teie auojärje ees õiguse otsisiwad, — Reinowadder ükši oskas seal mõnusat nõuu anda.“.

Kuningaal ei olnud niimetud juhtumist enam selgest mällestusses, sellepärrast käskis, et Suudmöda piddi räkima.

„Nuoliko issanda käsko täites juttustan luggu,“ ütles Suudmöda kumardades. „Paar aastat teed tulli üks suur lendaw maddo ühhe tallomehhe peale kaebades teie ette. Maddo olli aia mulguse läbbi puggedes koggemata lingu langenud, midda enam ta sippeldas, sedda tuggewamast pigistas silmus tema kehha ümber kinni. Üks teed käies tallomees juhtus senna; maddo aine kelil tallomeest palluma, et mees tedda paeluse peastaks. Mees lubbas peasta, kui maddo enne wanne kombel olli töutanud, et ta temale wigga ei piddand teggema. Linguse peastetud maddo läks mehhega seltsis eddasi, kunni ta nälga tundis ja mehhe kallale kippus. Onnekaupa peasis mees, kõrwale põrkades, tema käest. „Kas se on minno palk ja siño wande tõutus?“ küsis mees. „Ädda ajjab ärja kaewo!“ kostis maddo: „mul on nälg käes.“ Mees pallus ni kaua kannatada, kunni nad teistega kokko saaksid, kes õiguse piddid mõistma. Mõned waod maad eddasi minnes leidsid nemad waña kaarna poeaga jõe kaldal. Maddo kutsus kaarnaid kohhut mõistma. Waña kaarn ütles, kui tülli olli kuulnud: „Siña woid mehhe ärra süa!“ sest ta lotis endale sagist ka ossa sama. Maddo olli sellega rahhul, agga mees ütles: „Kes